

ПІДСУМКИ

Конкурс читців "Слово вічне - слово невмируще"

Нещодавно відбувся щорічний конкурс читців-декламаторів "Слово вічне-слово невмируще", організатором якого багато років є Рогатинська міська рада. Заслухавши виступи учасників у трьох вікових категоріях, члени журі визначили переможців та призерів. У підсумку більш як 40 здобувачів освіти Рогатинщини відзначили дипломами I, II та III ступенів за високу виконавську майстерність.

Отож, знайомтеся - цьогорічні переможці та призери.

Переможці конкурсу

1-4 класи

I ступінь - Уляна Гасій - Фразька гімназія імені Андрея Шептицького.

II ступінь - Наталія Кривень - Липівська гімназія імені Стефана Качали; Анастасія Тучак - Рогатинський ліцей імені Братів Рогатинців; Павло Гнип - Васючинська гімназія імені Романа Левицького; Софія Пиріг - Рогатинський ліцей №1; Вероніка Борис - Рогатинський ліцей імені Братів Рогатинців; Богдан Лотоцький - Черченська гімназія імені Братів Лепких; Марія Барна - Рогатинський ліцей імені Братів Рогатинців;

Вероніка Воробець - Рогатинський ЦДЮТ.

III ступінь - Роман Благий - Підгородська гімназія; Дарина Федик - Рогатинський ліцей №1; Вероніка Кучмій - Верхньолипицький ліцей; Тимофій Сини-

шин - Нижньолипицька початкова школа; Маргарита-Мар'яна Максимів - Заланівська гімназія імені Осипа Микитки; Вероніка Стафіняк - Пуківська гімназія; Соломія Галушка - Верхньолипицький ліцей.

5-9 класи

I ступінь - Софія Яновська - Рогатин-

ський ліцей "Гімназія імені Володимира Великого".

II ступінь - Йосип Монько - Рогатинський ліцей імені Братів Рогатинців; Вікторія Богуцька - Заланівська гімназія імені Осипа Микитки; Ростислав Діян - Воскресинцівська гімназія; Мар'ян Воскобойник - Рогатинський ЦДЮТ; Христина Решетівська - Княгининський ліцей; Максим Андрусишин - Черченська гімназія імені Братів Лепких; Яна Мельник - Рогатинський ЦДЮТ; Соломія Петрів - Верхньолипицький ліцей.

III ступінь - Вікторія Стефурак - Рогатинський ліцей "Гімназія імені Володимира Великого"; Ростислав Афтанас - Луцинецька гімназія; Ірина Комар - Рогатинський ліцей імені Братів Рогатинців; Карина Романів - Рогатинський ліцей №1; Віталій Хітлевич - Черченська спеціальна школа; Олег Тіцький -

Верхньолипицький ліцей; Вікторія Оберська - Підгородська гімназія; Соломія Максимів - Рогатинський ЦДЮТ; Марія Окрепка - Підгородська гімназія; Іванна Волощук - Пуківська гімназія.

10-11 класи

I ступінь - Максим Ямелинець - Рогатинський ліцей імені Братів Рогатинців; Еліза Федунь - Рогатинський ліцей №1.

II ступінь - Анжела Максимів - Рогатинський ліцей імені Братів Рогатинців; Мар'яна Семків - Княгининський ліцей.

III ступінь - Марія Дорожинська - Рогатинський ліцей "Гімназія імені Володимира Великого"; Софія Кривень - Рогатинський ліцей "Гімназія імені Володимира Великого"; Ангеліна Зарубіна - Рогатинський ліцей №1.

Рогатинська міська рада висловлює вдячність кожному учаснику мистецького заходу за активність. Особлива подяка батькам та педагогам, які плекають нашу молодь у душі кращих українських традицій.

Відділ інформаційної діяльності Рогатинської міської ради.

«Якщо це мій дім, то маю його захищати»

(Закінчення. Поч. на 1-ій стор.)

Бажаючи служити в армії, попервах я не міг відрізнити самохідної гармати від танка, був далекий від військової справи. Та з часом поступово звиклося, і романтизм переріс у звичку. Скажу відверто: якщо людина побудує свою мотивацію тільки на патріотизмі, то це погано, тому що вона тоді очікує, приїхавши додому, особливого ставлення до себе від громадянськості. А я вважаю, що такого насправді здебільшого немає.

Хоч зараз війна ще не закінчилася, та в соціумі поширюється думка, буцімто, головний ворог - не росія, а ТЦК, який проводить мобілізацію. У нас, на жаль, є немало так зв. патріотів-ухлянтів. У перший рік після повномасштабного вторгнення окупантів на територію України ці особи ще мовчки переховувалися від мобілізації, боячись відверто висловлювати власну думку. А тепер вони роблять це публічно, зокрема в соціальних мережах. І тому бітці ЗСУ, які приїждять додому, часто-густо відчувують від таких громадян відповідне ставлення до себе: мовляв, чого ви йшли воювати, не ми вас туди посилали, а влада. Тож виходить, що почувастесь героєм не той, хто йде захищати Україну, а той, хто втік. Такі особи, навіть цього не соромлячись, розміщують в Інтернеті відеоролики як вони "воюють" із ТЦК. Уявіть собі: здорового чоловіка забирають у машину працівники ТЦК, а він кричить: "Рятуйте!". Хіба, це не сором для такого громадянина України?!

Або ж інша ситуація, коли затримують на кордоні чоловіків, кожен із яких заплатив кілька тисяч доларів хабара за те, щоб виїхати за межі України і в такий спосіб уникнути мобілізації. Ім байдуже що тут, на західні терени, зокрема на Львівщину, Івано-Франківщину, російські ракети прилітають. Немало громадян, як це не прикро, забули, що війна триває. Тому, коли людина-Захисник матиме за мотивацію тільки патріотизм, почуватиметься сильно розчарованою, переживатиме постійний стрес через відсутність завищених нею ж очікувань вдячності від суспільства.

Натомість, вважаю, що кожен український військовий виконує свою роботу, за яку повинен отримувати гідну зарплату. Я її в принципі маю. Тим, хто воює на фронті, відповідно платять. Накопичені заощадження у майбутньому після закінчення війни дадуть можливість воїнам нормально жити, не будучи фінансово залежними від пільг, влади та не очікуючи будь-яких інших для себе преференцій. Згодом можна буде за бажання відкрити якусь власну справу. На мою думку, держава має змінити ставлення до ветеранів війни, щоб вони після її закінчення не були прохачами пільг чи в якихось інших соціальних питаннях, а стали самодостатніми.

Із ким Ви йдете поруч на війні?

- Бітці нашого підрозділу практично або служили за контрактом уже до повномасштабного вторгнення, або влилися в ряди ЗСУ з початком повномасштабної російсько-української війни. Є хлопці, котрі, як почалася війна, повернулися додому за кордону, щоб вступити до лав Українського війська. Колектив доволі професійний, загоджений, дружній, мотивований. У нас несуть військову службу вихідці з західного, східного, північного регіонів. Жодних конфліктів чи суперечок щодо цього немає, зокрема стосовно мови. Такі міркування чи твердження можуть виникати у так зв. диванних експертів, яким від нудьги немає чим зайнятися. Ми ж, армії, один одного розуміємо і виконуємо спільну роботу задля визволення рідної держави від брудного московського чобота. Звісно, нашим співвітчизникам, одягненим у вишиванку, розмовляти українською, приміром, у Варшаві, дуже класно. Однак можна бути без вишиванки і говорити російською, але воювати за Україну.

Присмрно, що зі мною служать у рядах борців за

Незалежність нашої держави друг дитинства - земляк і сусід, однокласник Володимир Личинин. Ми з Володею на Майдані були, служили разом і зараз пліч-о-пліч воюємо. Обов'язуємося довірити, передбачу двічі на рік, під час якої, до речі, дозволено виїхати навіть за кордон - до родичів або на відпочинок.

Ваш підрозділ на фронті повністю забезпечує необхідним держава чи також народ підтримує?

- Так, отримуємо державне забезпечення харчами, військовою амуніцією тощо. Звичайно, коли хочеш собі додатково купити щось краще, то є така можливість. Звісно, допомагають і волонтери, зокрема рогатинські. В аеророзвідці нам в основному потрібні дрони, у великій кількості, бо це речі дуже витратні. Їх отримуємо від держави, частину купуємо за свої кошти, іншу частину нам люди доброї волі допомагають придбати. Тож завдяки об'єднаним зусиллям наш підрозділ непогано забезпечений цими конче необхідними засобами боротьби з ворогом.

Як, на Вашу думку, змінюється психологія місцевих людей щодо України і ситуації в країні загалом?

- Під час нашого перебування в Золотому, що тоді опинилося у ворожому напівоточенні, ми роздавали місцевим мешканцям медикаменти і продукти, аби допомогти їм вижити. Однак люди траплялися різні: і "жодуни", які мовчки ненавиділи нас, і ті, що нишком втікали звіти в росію, і ті, котрі нам допомагали долати ворога. Загалом на Донбасі ситуація щодо цього у відсотковому співвідношенні - 50 на 50. Однак в цілому місцеві жителі стараються дотримуватися нейтрального ставлення: прийшли ЗСУ - вони нас підтримують, прийдуть росіяни - будуть їх підтримувати.

Натомість, на Півдні, зокрема в Херсонській області, ситуація фактично діаметрально протилежна: там майже всі жителі за Україну. Аналогічна картина і на Сумщині та Харківщині.

Напевно, найважче на війні тоді, коли втрачаєш свого побратима...

- У перші місяці війни у нас загинув командир. Нас тоді на бойовій позиції перебувало четверо: від розриву снаряда він був важко поранений, а ми отримали контузію. Ми надавали командирові медичну допомогу, але, на жаль, врятувати життя не вдалося. Були товариші, яких добре знав, разом служили, але їх уже немає в живих. Тіло одного побратима, що загинув у Попасній, досі не знайшли. Мій друг-військовий загинув під час наступу ЗСУ під Херсоном, згорівши у БТРі. Дев'ять місяців армія вважала безвісті зниклим, оскільки тіла не могли ідентифікувати. Тільки через експертизу ДНК десь рік тому його визнали загиблим. Звичайно, болючі втрати бойових друзів накладають важкий відбиток на душу...

Поділіться, будь ласка, пам'ятними епізодами війни.

- Багато є вражень. Наприклад, на Півдні, найбільше мене вразила картина, коли на території розбитих ворогом свиноферм лежали на землі у великій кількості мертві тварини, а ті, що вижили, здичавілі блукали стадами у пошуках їжі. Таке жахіття було і на фермах ВРХ. А одного разу ми побачили на подвір'ї покинутого господарями обійстя на ланцюгу мертвого собаку, що згинув від голоду.

На Донбасі також є немало здивуваних псів. Деякі люди, виїжджаючи звіти, покинули своїх домашніх улюбленців. Тож тварини цілими зрарями домають поміч у військових. Приїжджаючи на позицію, ми їх годуюмо. Однак тут виникає нюанс. Коли ведемо аеророзвідку над позиціями ворога, то бачимо, де він перебуває, визначаючи це зокрема за собаками і котами. Але відповідно ці домашні тварини становлять загрозу щодо виявлення ворогом нашого місця безпосереднього розташування.

Як Ви оцінюєте нинішню ситуацію на війні?

- Думаю, війна ще триватиме доволі довго, принаймні, рік. Усі кажуть, що ми будемо воювати до Перемоги. Однак питання в тому, що таке Перемога для кожного. Вважаю, що коли ми збережемо свою Незалежність, то це вже Перемога. Звісно, можливий варіант, коли не одразу Україна матиме змогу повернути свої землі, наприклад, Крим, який повернеться до нас згодом. Але навіть зараз можна сказати, що ми цю війну не програємо, а вийдемо переможцями.

Якими словами Ви б хотіли звернутися до чоловіків, котрі мають обов'язок захищати Україну в такий важкий час, але вони з якихось причин ще цього не зробили?

- Щодо обов'язку. Коли, наприклад, на твою сім'ю нападає якийсь бандит, то обов'язок чоловіка її захистити. Та чи він це зробить або ж втече, залишивши рідних на поталу, - то вже його особистий вибір. Якщо ти боягуз, то ніяким обов'язком нічого не зробиш. Тому кожна людина повинна сама зрозуміти: якщо це є мій дім, моя сім'я, я маю їх захищати. Коли людині до цього байдуже, то вона не буде так діяти, але тоді має чесно визнати, що є боягузом.

Аналогічне ставлення повинно бути і до рідної країни. Нині нерідко боягузи придумують різні відмовки на кшталт "не хочу гинути на війні, хай депутати, чиновники йдуть воювати". Але такими словами вони просто-напросто прикривають свій страх. Схожі думки в соціумі були і за попереднього керівництва держави. Та навіть якби зараз всі депутати, інші посадовці пішли воювати, ці люди все ж уникатимуть мобілізації, придумавши інші аргументи. Давно відомо: хто хоче щось добре зробити, шукає можливості, а хто не хоче, шукає причину.

Якими життєвими принципами Ви керуєтесь?

- Стараюсь робити те, що підказує совість, виходячи з власного виховання, світобачення. Кожна людина діє за своїми життєвими принципами. Якщо ти проти корупції, то не даєш хабар і сам його не береш. Хочеш щоб в країні були лад, чистота, то не смітиш, де попало. Усі маємо усвідомити: як хочемо жити, відповідно треба і поводитися. А не так, як це часто буває: я за те, щоб ми перемогли у війні з ворогом, але сам хочу в Польщу втекти; я проти корупції, але коли йду нетверезий за кермом, то щоб мені можна було хабар дати, аби не наказали... Із таким підходом до принципово важливих питань толку не буде.

Щиро Вам дякую, п. Тарасе, за цікаву та відверту розмову. Бажаю Вам і бойовим побратимам Божого захисту, сили духу. Молимося за Ваше повернення живими і неушкодженими до рідних домівок. Слава Україні! Героям слава!

Ольга КОНОПАДА.